

Sygn. akt IX U 743/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2019 r.

Sąd Okręgowy _____ w Gliwicach Wydział IX

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Maria Olszowska
Protokolant:	Jolanta Nagrodzka

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 6 lutego 2019 r. w Rybniku

sprawy z odwołania J. F. /F./

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o wysokość emerytury, o przeliczenie emerytury

na skutek odwołania J. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 1 marca 2018r. Znak: (...) - (...)

z dnia 30 listopada 2018r. Znak: (...) - (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję z dnia 30 listopada 2018r. Znak: (...) - (...)

w ten sposób, że zobowiązuje Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział

w R. do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego na zasadzie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych począwszy od daty złożenia wniosku,

2. oddala odwołanie od decyzji z dnia 1 marca 2018r. Znak: (...) - (...).

Sędzia

Sygn. akt IXU 743/18

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 1.03.2018r. organ rentowy Zakład Ubezpieczeń społecznych Oddział R. dokonał waloryzacji emerytury ubezpieczonego począwszy od 1.03.2018r.

Wysokość zwaloryzowanej emerytury organ ustalił przez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28.02.2018r. tj. 4.130,65zł przez wskaźnik waloryzacji 102,98%, a zatem $4.130,65zł \times 102,98\% = 4.253,74zł$.

Od 1.03.2018r. wysokość świadczenia do wypłaty wynosi miesięcznie 3.480,90zł.

Ubezpieczony wniósł odwołanie od powyższej decyzji zważając, że wysokość jego emerytury winna być wyliczona przez biegłego.

Organ rentowy w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje stanowisko zajęte w zaskarżonej decyzji.

Decyzją z dnia 30.11.2018r. organ rentowy odmówił ubezpieczonemu przeliczenia emerytury na podstawie art. 110a ustawy emerytalnej, bowiem zgodnie z art. 114 prawo do świadczeń lub ich wysokości ulega ponownemu ustaleniu na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji w sprawie świadczeń zostaną przedłożone nowe dokumenty lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Skoro ubezpieczony nie nowych dowodów w sprawie brak jest podstaw do ponownego przeliczenia. Nadto organ wskazał, że toczy się postępowanie sądowe w tej sprawie, zatem wyrok Sadu będzie wiążący dla obu stron.

W odpowiedzi na odwołanie w przedmiocie odmowy przeliczenia emerytury ubezpieczonego w trybie art. 110a ustawy emerytalnej tj. decyzji z dnia 20.11.2018r. organ rentowy wniósł o jego oddalenie podtrzymując swoje stanowisko w sprawie, podnosząc, że 6.08.2018r. ubezpieczony wystąpił z ponownym wnioskiem o przeliczenie emerytury w myśl art. 110a ustawy emerytalnej nie składając żadnej nowej dokumentacji, która mogła mieć wpływ na wysokość pobieranej emerytury.

Rozpoznając sprawę Sąd ustalił następujący stan faktyczny.

Ubezpieczony urodzony (...), od 14.09.1991r. jest uprawniony do emerytury górniczej. Podstawa wymiaru świadczenia została ustalona z okresu od 01/1984r. do 12/1986r. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyniósł ostatecznie 334,75% i został ograniczony do 250%.

Po uzyskaniu prawa do emerytury ubezpieczony pozostawał w zatrudnieniu do 16.03.1992r.

W dniu (...). ubezpieczony złożył wniosek o przeliczenie świadczenia w trybie art. 110a ustawy z 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W rozpoznaniu powyższego wniosku organ rentowy wydał zaskarżoną decyzję z 30.11.2018r.

(dowód: akta organu rentowego)

Ubezpieczony w okresie od 15.09.1966r. do 30.09.1970r. był zatrudniony jako górnik pod ziemią w KWK (...), następnie od 1.10.1970r. na stanowisku nadgórnika, od 1.05.1972r. na stanowisku sztygara zmianowego.

W okresie zatrudnienia w KWK (...) w latach 1971 – 1979 był uprawniony do deputatu węglowego, pracował w systemie trzymianowym, pracował w soboty, także w niedziele. W tym czasie otrzymywał wynagrodzenie powszechnie obowiązujące w górnictwie.

(dowód: akta osobowe ubezpieczonego, zeznania ubezpieczonego złożone na rozprawie 1.08.2018r., protokół elektroniczny k. 24 a.s.)

Najkorzystniejsze wynagrodzenie w 20 wybranych latach ubezpieczony uzyskał w latach 1972-1991, po odtworzeniu zarobków ubezpieczonego z lat 1971-1979 przy przyjęciu, że ubezpieczony w tym okresie otrzymywał wynagrodzenie powszechnie obowiązujące w górnictwie, z uwzględnieniem dokumentacji zawartej w aktach osobowych

ubezpieczonego, uregulowań płacowych obowiązujących w górnictwie oraz przy przyjęciu, że ubezpieczony, oprócz wynagrodzenia zasadniczego otrzymywał wynagrodzenie z Karty Górnika, dodatek nocny, dodatek za II zmianę od 1975r., wynagrodzenie za przepracowane 2 niedziele w miesiącu.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru wyliczony z powyżej wskazanych lat jest wyższy niż 250%.

(dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu emerytur, rent mgr Z. G.

k.31-53akt sądowych)

Mając na uwadze powyższe ustalenia Sąd zważył, co następuje.

W ocenie Sądu odwołanie ubezpieczonego od decyzji z 30.11.2018r. zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 110 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz.U. 2017r., poz.1383 ze zm.) wysokość emerytury lub renty oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru jest wyższy od poprzednio obliczonego (ust.1).

2. Warunek posiadania wyższego wskaźnika wysokości podstawy wymiaru nie jest wymagany od emeryta lub rencisty, który od dnia ustalenia prawa do świadczenia do dnia zgłoszenia wniosku o ponowne ustalenie świadczenia, w myśl ust. 1, nie pobrał świadczenia wskutek zawieszenia prawa do emerytury lub renty lub okres wymagany do ustalenia podstawy przypada w całości po przyznaniu prawa do świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wynosi co najmniej 130%.

3.Okres ostatnich 20 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1, obejmuje okres przypadający bezpośrednio przed rokiem, w którym zgłoszono wniosek o ponowne ustalenie wysokości świadczenia.

Jednocześnie jak wynika z treści art. 110a ust.1 ustawy emerytalnej wysokość emerytury oblicza się ponownie od podstawy wymiaru ustalonej w sposób określony w art. 15,

z uwzględnieniem art. 110 ust. 3, jeżeli do jej obliczenia wskazano podstawę wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe na podstawie przepisów prawa polskiego przypadającą w całości lub w części po przyznaniu świadczenia, a wskaźnik wysokości podstawy wymiaru przed zastosowaniem ograniczenia, o którym mowa w art. 15 ust. 5, jest wyższy niż 250%.

2. Ustalenie wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 może nastąpić tylko raz.

Przepis art. 110a ust.1 ustawy z dnia 17.12.1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych daje możliwość jednorazowego przeliczenia wysokości emerytury bez względu na to czy emerytura była zawieszona czy nie, jeśli wskaźnik przekracza 250%,

a wskazano podstawę wymiaru składek przypadających po przyznaniu prawa do emerytury.

Jak wykazało przeprowadzone postępowanie dowodowe ubezpieczony spełnia warunki umożliwiające przeliczenie emerytury na podstawie art.110a ustawy emerytalnej.

Powyższe wynika z opinii powołanego biegłego sądowego, który na podstawie posiadanej dokumentacji, przy uwzględnieniu obowiązujących w górnictwie przepisów płacowych, wynagrodzenie ubezpieczonego za lata 1971-1979. Obliczony przez biegłego wskaźnik wysokości podstawy wymiaru okazał się ostatecznie być wyższy od 250% i może stanowić podstawę przeliczenia świadczenia.

Opinia biegłego Sąd uznał za przekonującą jako wydaną w oparciu o fachową wiedzę, opinię szczegółową, wydaną po analizie dokumentacji przedłożonej w niniejszej sprawie: dokumentacji znajdującej się w aktach rentowych, akt osobowych, oraz w oparciu o obowiązujące w tym okresie przepisy płacowe.

Organ rentowy wniósł zastrzeżenia do opinii biegłego w piśmie procesowym z 7.12.2018r. jednakże nie mają one zasadniczego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, skoro z wyliczeń organu rentowego wynika, że po odjęciu kwestionowanych składników wynagrodzeń w.w.p.w. wynosi 253,25% .

Mając powyższe na uwadze Sąd kierując się powołanymi przepisami, z mocy art.477¹⁴ §2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję z 30.11.2018r. zobowiązując organ rentowy do ponownego obliczenia wysokości emerytury ubezpieczonego na podstawie art. 110a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych poczynając od daty złożenia wniosku, zgodnie z treścią art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Sąd oddalił odwołanie ubezpieczonego od decyzji z 1.03.2018r. tj. decyzji, w której zwaloryzowano emeryturę ubezpieczonego od 1.03.2018r.

Organ rentowy na zasadzie art. 88 i 89 ustawy o emeryturach i rentach z FUS waloryzacji emerytury ubezpieczonego dokonał z urzędu, prawidłowo poprzez pomnożenie kwoty świadczenia ustalonego na dzień 28.02.2018r. tj. 4.130,65zł poprzez wskaźnik waloryzacji 102,98%.

Wobec powyższego Sąd po myśli powołanych wyżej przepisów, z mocy art. 474¹⁴§1k.p.c. orzekł jak w 2 punkcie sentencji wyroku.

SSO Maria Olszowska